

Arrest

nr. 73 836 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BAERT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Yoruba afkomst. U werd op 15 oktober 1982 geboren in Ibadan en woonde er uw hele leven. U woonde er samen met uw vader (S.) en uw jongere broer (T.). U verklaart op mannen en vrouwen te vallen, maar een voorkeur te hebben voor mannen. Rond 2000 begon u een homoseksuele relatie met (A.O.). Jullie vormden sindsdien een koppel. Vanaf juni 2010 begonnen de problemen. Als jullie uitgingen kwam men problemen maken en soms kwam de politie er ook op af. In december 2010 hoorde u dat (A.) was meegenomen door moslimfundamentalisten. U hoorde van mensen uit uw buurt dat ze ook naar u op zoek waren. U vluchtte weg uit Nigeria op 25 december 2010. U ging met de bus naar Niger en van daaruit ging u mee met een vrachtwagen naar Libië. U kwam aan in Libië op 10 januari 2011 en daar kreeg u een

telefoontje van een vriend met het bericht dat (A.) vermoord was. U bleef in Libië en werkte er als schilder en loodgieter. U wilde er blijven, maar het werd er onveilig en in april 2011 vertrok u met de boot naar Europa. U kwam in België aan op 23 april 2011. Op 26 april 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorte-attest en een kopie van uw schooldiploma.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, met name het feit dat u ook op mannen valt en uw homoseksuele relatie met (A.O.), niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw seksuele voorkeur voor mannen. Over de aanvang van uw relatie verklaarde u dat jullie samen speelden en dat u 1 keer verder bent gegaan. Op de vraag hoe u wist dat (A.) ook homo was, zei u dat u het gewoon wist. Op de vraag hoe jullie dit aan elkaar kenbaar maakten antwoordt u dat jullie het gewoon wisten van elkaar. Jullie lachten naar elkaar, lachten terug en zo begon het (gehoor CGVS, p.14). Deze verklaringen komen erg vaag en ondoorleefd over. Gegeven het heersende homofobe klimaat in uw land van herkomst zou men verwachten dat het allesbehalve evident is om zekerheid te verwerven of een andere persoon eveneens op mannen valt. Gegeven het heersende homofobe klimaat in uw land van herkomst zou men ook verwachten dat men als man extreem omzichtig te werkt dient te gaan om toenaderingspogingen te doen tot andere mannen. Het feit dat u hier erg luchtig over doet en u dit alles nooit als problematisch hebt ervaren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden homoseksuele voorkeur.

Op de vraag wat u voelde toen u wist dat u op mannen viel, antwoordde u dat u zich niet schaamde, dat u het weliswaar niet openlijk kan doen, maar dat u er zich goed bij voelde. Op de vraag of u ook gevoelens van schaamte of schuld kende antwoordde u dat dit niet echt het geval was (gehoor CGVS, p.10, 11). Gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het echter bijzonder merkwaardig dat u zich nooit vragen zou gesteld hebben omtrent uw homoseksualiteit. Het is best mogelijk dat u zich persoonlijk goed voelde toen u besepte dat u op mannen valt, maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met gevoelens van twijfel, angst, frustratie,... omwille van het feit dat u een relatie had die sociaal volstrekt niet aanvaard was. Dat u uw pas ontdekte homoseksuele voorkeur in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over.

Voorts kunnen er enkele opmerkingen worden gemaakt bij uw beweerde homoseksuele relatie met (A.O.). U verklaart dat u sinds ongeveer 2000 een relatie had met (A.O.) (gehoor CGVS, p.13). U verklaart ook dat jullie altijd samen waren en alles samen deden (gehoor CGVS, p.15). U weet echter enkel dat uw partner geboren werd in 1985, maar slaagt er niet in zijn geboortedatum te specificeren. U geeft nochtans aan dat uw partner zelf wel zijn geboortedatum wist (gehoor CGVS, p.3). U weet ook niet of uw partner andere homoseksuele relaties had voor jullie elkaar leerden kennen (gehoor CGVS, p. 16). U weet niet hoelang uw partner naar school ging en u weet niet naar welke school hij ging (gehoor CGVS, p.15). U verklaart dat (A.) 3 broers heeft en 1 zus, maar u slaagt er enkel in de namen van 2 broers op te geven (gehoor CGVS p. 15). U kent de naam niet van zijn ouders en weet niet welk beroep zij uitoefenen. U weet enkel dat hun achternaam (O.) is (gehoor CGVS, p.16). Uw objectieve kennis over uw vermeende partner en zijn familie is met andere woorden erg beperkt. Van iemand die gedurende ongeveer 10 jaar een relatie had en verklaart dat hij bijna alles samen deed met zijn partner zou toch verwacht mogen worden dat hij elementaire kennis heeft betreffende de geboortedatum van de partner, de vorige relaties van de partner, schoolverleden, namen van broers, zussen en ouders en het beroep van de ouders van de partner. Het feit dat u deze elementaire kennis niet heeft, komt dan ook erg ondoorleefd en niet aannemelijk over.

Ook uw subjectieve kennis over uw vermeende partner (A.) is beperkt. Op de vraag om een speciale herinnering of anekdote over jullie relatie te vertellen, antwoordt u dat u hem graag ziet, meer dan andere mannen en vrouwen. Toen de vraag opnieuw gesteld werd, antwoordde u dat jullie samen gingen winkelen en soms dezelfde kledij kochten. Op de vraag of u nog anekdotes of speciale herinneringen kon ophalen antwoordde u dat jullie altijd samen waren en alles samen deden (gehoor CGVS, p. 14,15). Ondanks het feit dat de vraag 3 keer gesteld werd, slaagt u er enkel in 1 anekdote te geven, die dan nog vrij banaal overkomt. De opgegeven anekdote is immers een anekdote die men ook zou kunnen geven over een gewone vriend of kennis. Deze ene anekdote geeft geen indicatie dat u en (A.) gedurende een lange periode een (seksuele) relatie hadden. U weet dan ook niet te overtuigen wat uw beweerde seksuele relatie met (A.) betreft.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde seksuele voorkeur voor mannen en uw homoseksuele relatie met (A.O.). Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde seksuele voorkeur voor mannen en uw beweerde homoseksuele relatie met (A.O.).

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in verdere mate ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden die de kern van uw asielrelaas betreffen.

U verklaarde in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken, hierna DVZ op 23/05/2011) dat u gedurende 2 jaar een geheime relatie had met (A.O.) (p. 3 pt. 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat jullie relatie begon in 1999, 2000 of 2001 (gehoor CGVS, p.13). U had dus een relatie van ongeveer 10 jaar. Toen u met deze contradictie geconfronteerd werd, antwoordde u dat jullie al heel lang samen zijn, maar pas de laatste 2 jaar seks hadden (gehoor CGVS, p.13). Deze uitleg is echter niet overtuigend, want uit de vragenlijst van het CGVS blijkt dat u expliciet stelde dat u gedurende 2 jaar een geheime relatie had met (A.). U verklaarde zich ook akkoord met de inhoud van deze vragenlijst (gehoor DVZ, p. 3).

Verder verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS meermaals dat uw partner (A.O.) in mei of juni 2010 vermoord werd (gehoor CGVS, p. 3). Later in het gehoor op het CGVS zei u echter dat uw partner in december 2010 meegenomen werd door moslimfundamentalisten (gehoor CGVS, p. 8-9). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring dat hij in mei of juni 2010 vermoord was, zei u dat de problemen begonnen in mei 2010, maar dat uw partner pas in december 2010 meegenomen werd (gehoor CGVS, p.8). Nochtans had u eerder tot 3 keer toe verklaard dat uw partner (A.O.) in mei of juni 2010 vermoord werd (gehoor CGVS, p.3). Uw verklaring omtrent deze cruciale gebeurtenis in uw vluchtrelaas is dus allesbehalve consistent. Dit bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld door de DVZ op 23/05/2011) dat u op 25 december 2010 via kennissen te horen kreeg dat uw partner (A.) vermoord werd (p. 3 pt. 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u in Libië te horen kreeg dat uw partner effectief vermoord was (gehoor CGVS p. 9). Vermits u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u op 25 december 2010 Nigeria verliet en met de bus naar Niger en van daaruit naar Libië reisde (gehoor CGVS, p. 6), kan u zich op 25 december 2010 nooit in Libië hebben bevonden, en zijn hogervermelde verklaringen dus onverenigbaar. Toen u met deze contradictie geconfronteerd werd, antwoordde u dat u in Nigeria al gehoord had dat hij meegenomen was, maar dat u pas in Libië zekerheid had verkregen via een telefoontje van vrienden (gehoor CGVS, p.10). Hiermee overtuigt u niet, vermits u op de vraag van het CGVS hoe u weet dat (A.) werd vermoord uitdrukkelijk antwoordde 'Als ik weg was uit Nigeria heeft iemand gezegd dat hij vermoord is' en eraan toevoegde dat u het advies kreeg om niet terug te komen, waaruit duidelijk blijkt dat u zich op dat moment buiten Nigeria bevond.

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen, die de essentiële elementen van uw asielrelaas betreffen, bevestigen het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

Gezien er geen enkel geloof kan gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de kopies van uw geboorte-attest en uw schooldiploma geven louter persoonlijke informatie en informatie betreffende uw identiteit wat hier niet meteen in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker stelt dat het feitenrelaas in de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de realiteit, waarbij de commissaris-generaal er niet voor schuwt hem te betichten van het afleggen van bedrieglijke verklaringen. Aangaande de feiten brengt hij in het verzoekschrift een aantal correcties aan. Zo stelt hij dat hij in het jaar 2000 A.O. leerde kennen, dat zij een vriendschappelijke relatie begonnen waarin hun affectie gaandeweg groeide en dat zij de laatste twee jaren een relatie van seksuele aard hadden. Zij bedreven enkel de liefde bij A.O. thuis doch ondanks hun voorzorgsmaatregelen moet hun relatie ter ore zijn gekomen van moslimfundamentalisten. In juni 2010 verdween de heer A.O. Verzoeker besloot dan ook om zich naar de stad Kaduna te begeven. Op kerstdag 2010 ontving hij daar een telefoontje van R. waarbij werd bevestigd dat A.O. werd vermoord door moslimfundamentalisten, alsmede dat deze wisten dat verzoeker en A.O. een relatie hadden en dat verzoeker naar Kaduna vluchtte. Hij vluchtte

vervolgens naar Libië, waar hij arriveerde op 10 januari 2011 en opnieuw telefoon kreeg, deze maal van L. Opnieuw werd bevestigd dat A.O. was vermoord en verzoeker werd gewaarschuwd niet terug te keren.

2.1.2. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel "*manifeste beoordelingsfouten*" aan, alsmede de schending van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*", artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) besluit op basis van slechts vier paragrafen dat zijn homoseksuele geaardheid en relatie met A.O. ongeloofwaardig zijn, hetgeen niet ernstig is. Verzoeker stelt dat hij reeds sedert 2000 een vriendschapsrelatie had met O. voor verdere amoureuze stappen werden gezet. Dit gaf hen beide ruim de gelegenheid om te onderzoeken of de ander affectieve gevoelens koesterde en homoseksueel was. De verklaring van verzoeker hoe hij uiteindelijk de eerste stap zette is realistisch en moet in dit kader worden gezien. Het is niet correct om uit een verklaring omtrent het exacte begin van zijn relatie af te leiden dat hij niet omzichtig te werk ging. Elke relatie kent een startmoment waarbij de vonk uiteindelijk overspringt. Het is niet ernstig om naar dit moment te vragen en zijn beleving hiervan aan te grijpen om te beweren dat dergelijke onvoorzichtigheid onrealistisch is. Verzoeker stelt inzake het gebrek aan schaamte over zijn geaardheid dat hem verweten wordt dat hij gedurende het interview bij het CGVS wel degelijk blijk gaf van schaamte, hetgeen zijn summiere antwoorden verklaart. Bovendien is het verregaand om uit een gebrek aan schaamte af te leiden dat hij geen homoseksueel is. Wat betreft de vaagheid en het niet doorleefd zijn van zijn verklaringen wijst verzoeker op zijn verklaringen tijdens het interview en lijkt het hem duidelijk dat deze verklaringen niets te wensen over laten. Hij vraagt zich af hoe hij geacht wordt zijn geaardheid te bewijzen of welke verklaringen volgens het CGVS niet vaag en ondoorleefd zijn.

Omtrent het gebrek aan kennis over zijn partner betoogt verzoeker dat hij, als Nigeriaan behorende tot de Yoruba stam, niet dezelfde waarden en normen heeft als pakweg een Belg. Hij maakt de vergelijking met het hier in vergetelheid geraakte concept van de naamdagen om aan te tonen dat het CGVS aan een cultureel en temporeel gebonden verschijnsel als verjaardagen niet zulke verstrekkende conclusies mag verbinden. Het belang hechten aan verjaardagen en de geboortedatum is geen natuurwet die voor eenieder op deze planeet geldt. Hetzelfde kan worden gesteld over het gebrek aan kennis over de familie van A.O. In verzoekers cultuur wordt er tussen vrienden en bij uitbreiding tussen geliefden weinig gesproken over de broers en zussen van de ander. Dit geldt zeker voor de zussen nu in de islamitische religie vrouwen worden afgeschermd en het niet past om zelfs maar te spreken over de zus van een vriend. Het CGVS bekijkt de situatie te veel door een Westerse bril. Doorheen de beslissing blijkt een gebrek aan inlevingsvermogen in de leefwereld van een Nigeriaans islamitisch onderdaan. Nergens wordt verwezen naar enig wetenschappelijk gestaafd feit over de Nigeriaanse cultuur. Betreffende het subjectieve gebrek aan kennis dat hem wordt verweten doet verzoeker gelden dat hij wel degelijk een anekdote gaf, met name het samen winkelen en kopen van dezelfde kleren. Of deze anekdote ook kan worden gegeven over een gewone vriend of kennis is irrelevant. Bovendien maakte hij gewag van feestjes voor homoseksuelen in open lucht die zij bezochten en het feit dat zij seksuele betrekkingen onderhielden. Dit zijn toch geen anekdotes die men over gelijk welke vriend of kennis kan vertellen en deze worden in de bestreden beslissing nergens vermeld.

Uit het voorgaande blijkt dat de conclusie van het CGVS dat verzoeker geen homoseksueel is onjuist is. De uiterst summiere motivering voldoet niet aan de motiveringsplicht en "*de beginselen van behoorlijk bestuur*". Verzoeker mag niet het slachtoffer worden van een gebrekkig en te snel verlopen onderzoek. Zo heeft het CGVS zelfs niet de moeite genomen om na te gaan bij de Nigeriaanse autoriteiten of A.O. staat opgegeven als vermist/vermoord. Verzoeker wijst er nog op dat niet wordt betwist dat hij de Nigeriaanse nationaliteit heeft en van daar afkomstig is, noch dat homoseksuelen in Nigeria een risico op vervolging lopen.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid over de duur van zijn relatie stelt verzoeker dat hij, zoals reeds hoger aangegeven, sedert 2000 intiem bevriend was met de heer O. en dat zij pas de laatste twee jaren seksuele betrekkingen onderhielden. Deze betrekkingen waren verboden. Er hoeft geen contradictie te bestaan tussen het hebben van een vriendschappelijke relatie vanaf 2000, die gaandeweg evolueert in een affectieve relatie en waarbij men de laatste twee jaren pas seksuele betrekkingen onderhield.

Aangaande de foutieve chronologie waarnaar wordt verwezen herhaalt verzoeker de chronologie van de feiten zoals reeds hoger door hem weergegeven. Hij vluchtte naar Kaduna in juni 2010, nadat A.O.

verdween. Op kerstdag 2010 vernam hij per telefoon via R. dat A.O. werd vermoord en dat men ook hem zocht. Nog diezelfde dag vluchtte hij naar Libië waar hij bij aankomst, op 10 januari 2011, nogmaals telefonisch vernam, deze maal via L., dat A.O. werd vermoord, dat moslimfundamentalisten hem zochten en dat hij niet mocht terugkeren naar Nigeria omdat zijn leven daar in gevaar zou zijn. Het lijkt verzoeker dat dit een duidelijke weergave is van de feiten. *“In de bestreden beslissing maakt het CGVS zelf een warboel van de chronologie”*.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat duidelijk is dat hij, omwille van de hierboven aangehaalde gronden, een reëel risico loopt op ernstige schade, bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling, alsook een ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld tegen homoseksuelen in Nigeria. Hij verwijst in dit verband naar artikel 18 van Richtlijn 2004/83/EG.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn geschied. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Daar waar verzoeker stelt dat het CGVS de moeite niet heeft genomen om zich bij de Nigeriaanse autoriteiten te informeren over A.O., dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoeker baseert zijn problemen op zijn seksuele geaardheid doch hij legde omtrent deze geaardheid incoherente verklaringen af. Hij gaf in de vragenlijst en bij het CGVS aanvankelijk eenduidig aan homoseksueel te zijn (administratief dossier, stuk 4, p.3; stuk 11, p.3). Verder tijdens het gehoor liet hij echter uitschijnen biseksueel te zijn daar waar hij aangaf dat hij ook met een vrouw kan gaan en dat zowel voor mannen als vrouwen voor hem *“ok”* waren maar dat hij een voorkeur had voor mannen. Hij verklaarde tevens reeds relaties te hebben gehad met vrouwen en verklaarde, gevraagd om zijn geaardheid te omschrijven: *“Ik ben voor beide”* (administratief dossier, stuk 4, p.10-11). Daar hij zijn

problemen ophangt aan zijn geaardheid, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker omtrent deze geaardheid coherente verklaringen zou afleggen.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij zijn ontdekte homoseksuele voorkeur in het geheel niet als problematisch zou hebben ervaren, hetgeen, gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in zijn land van herkomst, weinig aannemelijk is. Dat hij zijn pas ontdekte voorkeur voor mannen in dergelijke omgeving niet als meer problematisch zou hebben ervaren, komt niet doorleefd over. Dat hij blij zou hebben gegeven van schaamte tijdens het gehoor doet hieraan geen afbreuk. Zijn verklaringen omtrent zijn ontdekking van zijn geaardheid in zijn land van herkomst zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Gevraagd wat hij voelde en dacht toen hij beseftte dat hij op mannen viel, antwoordde hij: *“Geen schaamte, we kunnen het niet openlijk doen, maar ik voel me er goed bij”*. Hij ontkende uitdrukkelijk dat hij ook gevoelens van schuld of schaamte zou hebben gekend (*ibid.*).

De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden seksuele geaardheid wordt verder ondergraven doordat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de wijze waarop hij andere homoseksuelen herkende of met hen in contact kwam. Zo gaf hij aan te denken dat hij andere homoseksuelen kan herkennen. Gevraagd hoe, antwoordde hij dat hij dit kon zien door de manier van wandelen en hoe het lichaam is. Gevraagd om uitleg antwoordde hij: *“De structuur van het lichaam”*. Wanneer vervolgens werd gevraagd hoe zij contact legden, stelde hij aanvankelijk ontwijkend: *“We kennen elkaar in Nigeria”* om vervolgens, gevraagd hoe zij elkaar kennen, te stellen: *“Wij kennen elkaar, we blijven naar elkaar kijken, als we zien dat ze blijven kijken, blijven we ook kijken en zo kennen we elkaar”*. Dat de homoseksuelen in zijn land van herkomst herkenbaar zijn is niet aannemelijk. Bovendien is de wijze waarop zij contact leggen met elkaar, zoals omschreven door verzoeker, in de Nigeriaanse context evenmin geloofwaardig en zelfs risicovol. Wanneer verzoeker hierop werd gewezen, erkende hij dit daarenboven zelf en gaf hij aan: *“Dat kan, het is een risico voor problemen”* (*ibid.*, p.12-13).

Bovendien verklaarde verzoeker enerzijds dat homoseksualiteit in zijn land van herkomst door de religieuze autoriteiten en de overheid niet wordt getolereerd, alsmede dat hij in Nigeria veroordeeld kan worden omwille van homoseksualiteit, doch kon hij anderzijds niet de minste duiding geven omtrent de wet of het wetsartikel waarin dit verboden wordt of omtrent de straffen op homoseksualiteit (*ibid.*, p.16). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat iemand die verklaart gedurende verscheidene jaren als homoseksueel in Nigeria te hebben gewoond en een homoseksuele relatie te hebben onderhouden beter op de hoogte zou zijn van de wetgeving en straffen ter zake. Minstens kon worden verwacht dat verzoeker, die zou zijn betrappt op homoseksualiteit en daarom het land zou zijn ontvlucht, zich dienaangaande zou hebben geïnformeerd teneinde op deze wijze het risico op vervolging te kunnen inschatten.

Verzoeker legde daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent de duur van zijn voorgehouden homoseksuele relatie met A.O. In de vragenlijst stelde hij eenduidig: *“Ik heb gedurende twee jaar een geheime relatie gehad met O., A.”* (administratief dossier, stuk 11, p.3). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter herhaaldelijk dat zijn relatie met A.O. langer duurde. Zo stelde hij aanvankelijk: *“Mijn vriend, we hadden al lang een relatie (...)”* (administratief dossier, stuk 4, p.8). Even verder verklaarde hij dat zij reeds vrienden waren van kleins af aan, stelde hij dat later hun relatie groeide en preciseerde hij, gevraagd wanneer hun relatie begon: *“Weet niet, begin 2000, 1999, 2001 vanaf dan een relatie met elkaar begonnen”*. Wanneer hij werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat hun relatie twee jaar duurde, trachtte hij zijn eerdere verklaringen te nuanceren en stelde hij: *“We zijn al lang samen, meer dan 2 jaar, echte seks is sinds 2 jaar misschien, maar elkaar aanraken is al heel lang”*. Vervolgens stelde hij dat zij dus reeds sedert 2000 samen waren doch pas sinds 2009 seks hadden (*ibid.*, p.13). Verzoekers eerdere verklaringen in de vragenlijst en bij het CGVS zijn echter duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancering die verzoeker, na te zijn geconfronteerd met de strijdigheid van deze verklaringen, trachtte aan te brengen. In onderhavig verzoekschrift legt verzoeker bovendien nogmaals afwijkende verklaringen af, daar waar hij aangeeft dat hij A.O. slechts zou hebben leren kennen in 2000, dat zij toen een vriendschappelijke relatie begonnen en dat zij de laatste twee jaren een seksuele relatie hadden (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met zijn hoger aangehaalde verklaringen bij het CGVS, alwaar hij duidelijk aangaf dat zij elkaar reeds van kleins af aan kenden, alsmede dat zij een relatie begonnen in en samen waren sedert 2000, waarbij zij elkaar aanraakten.

De geloofwaardigheid van zijn vermeende relatie met A.O. wordt bovendien verder ondermijnd doordat verzoeker omtrent deze persoon een frappant gebrek aan kennis vertoonde. Verzoeker verklaarde dat

zijn partner drie broers en één zus had doch kon slechts de naam van twee van diens broers geven. Verder kon hij niet aangeven wat zijn partner studeerde, hoelang deze naar school ging en waar of in welke school hij school liep. De namen van de ouders van zijn partner kon hij ook niet verstrekken en welk beroep zij uitoefenden wist hij evenmin. Ook het beroep van de oudere broer van A.O. kon hij niet geven en hij had slechts een vermoeden over diens geboorteplaats (administratief dossier, stuk 4, p.15-16). Verzoekers algemene verwijzing naar de Nigeriaanse cultuur en het verwijt dat de commissaris-generaal de situatie bekijkt door een Westerse bril kunnen aan het voormelde geen afbreuk doen. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij om dit betoog te onderbouwen en maakt de bewering dat de Nigeriaanse cultuur de aperte lacunes in zijn kennis omtrent zijn eigen partner kan verklaren niet aannemelijk. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij en zijn partner, gelet op hun voorgehouden jarenlange vriendschaps- en liefdesband, de voormelde persoonlijke informatie zouden hebben uitgewisseld.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt daarenboven fundamenteel verder ondermijnd doordat verzoeker hierover verklaringen aflegde die in het geheel niet met elkaar kunnen worden gerijmd. In de vragenlijst maakte hij nergens enige melding van problemen voorafgaand aan december 2010 en gaf hij slechts aan dat hij op 25 december 2010 van kennissen zou hebben vernomen dat zijn partner werd vermoord (administratief dossier, stuk 11, p.3). Ook bij de DVZ stelde hij: *"(...) hij werd vermoord eind december 2010"* (administratief dossier, stuk 12, nr.31). Bij het CGVS verklaarde hij aanvankelijk echter, gevraagd wanneer zijn vriend is overleden: *"Mei juni 2010"*. Andermaal gevraagd of A. is overleden in mei-juni 2010, stelde hij: *"Ik ken de juiste datum niet, maar ongeveer mei juni 2010"*. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat A. zou zijn overleden in december 2010, antwoordde verzoeker: *"Neen, heb ik niet gezegd"*. Vervolgens bevestigde hij nogmaals dat zijn partner zou zijn gestorven rond mei 2010 (administratief dossier, stuk 4, p.3). Verder tijdens het gehoor verklaarde verzoeker dat zijn partner werd meegenomen en gedood, doch kon hij niet preciseren wanneer deze werd meegenomen. Hij kon zelfs niet preciseren in welke maand zijn partner zou zijn meegenomen. Gevraagd of dit lang voor zijn vertrek was, antwoordde hij: *"Niet zo lang"*. Vervolgens gevraagd om veruidelijking, stelde hij het zich niet meer te herinneren. Nadat erop werd gewezen dat hij diende mee te werken om zijn verhaal begrijpbaar te maken, stelde verzoeker plots dat zijn partner zou zijn meegenomen in december 2010. Wanneer hij er vervolgens mee werd geconfronteerd dat hij eerder tijdens het gehoor zei dat deze reeds zou zijn vermoord in mei 2010, antwoordde hij ontwijkend: *"De problemen begonnen op te komen in mei 2010. Maar in december was het heel moeilijk"* (*ibid.*, p.7-8). Wanneer hem even later nogmaals werd gevraagd toelichting te geven en te preciseren of A. in mei 2010 of in december 2010 werd meegenomen, antwoordde hij eenduidig: *"Niet in mei, wel in december 2010"*. Erop gewezen dat hij tijdens het gehoor aanvankelijk herhaaldelijk aangaf dat A. in mei zou zijn gestorven, ontkende hij deze verklaringen en beweerde hij te hebben gezegd dat de problemen in mei 2010 begonnen (*ibid.*, p.9). In het verzoekschrift wijzigt verzoeker andermaal zijn verklaringen en geeft hij opnieuw aan dat zijn partner reeds in juni 2010 zou zijn verdwenen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.4, 10). Dat het de commissaris-generaal zou zijn die een warboel maakt van de chronologie kan, gelet op verzoekers hoger aangehaalde, duidelijk tegenstrijdige verklaringen, niet worden aangenomen.

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande de daders die verantwoordelijk zijn voor de ontvoering en dood van zijn partner, dewelke tevens de actoren zouden uitmaken van zijn vervolging. In de vragenlijst stelde hij immers dat hij vernam dat *"de politie bij (A.) thuis was en dat hij vermoord werd"*. Tevens stelde hij dat hij werd gezocht door de politie. Gevraagd of hij daarnaast nog problemen kende met medeburgers of de autoriteiten, ontkende hij dit uitdrukkelijk (administratief dossier, stuk 11, p.3). Blijkens zijn verklaringen bij het CGVS zouden het echter niet de politiediensten, doch wel moslimfundamentalisten zijn die achter de dood van zijn vriend zouden zitten en die hij zou vrezen. Wanneer verzoeker werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat zijn partner door de politie zou zijn gedood, kwam hij niet verder dan te stellen: *"Ik weet gewoon dat hij vermoord is. Ik heb niet gezegd door de politie"* (administratief dossier, stuk 4, p.4, 7-10).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan zijn vermeende homoseksuele relatie, noch aan de problemen die hij ingevolge deze geaardheid beweert te hebben ondervonden.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers geaardheid en relaas vermogen te herstellen. Het geboortecertificaat en het schoolattest bevatten geen gegevens die betrekking hebben op verzoekers asielmotieven (rechtsplegingsdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 14: documenten). Uit de neergelegde foto, waarop verzoeker naast een andere man poseert, kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker homoseksueel zou zijn of met

de hierop afgebeelde persoon een relatie zou hebben onderhouden, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat hij daardoor problemen zou hebben ondervonden (administratief dossier, stuk 1).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. In zoverre verzoeker in het kader van zijn verzoek om subsidiaire bescherming verwijst naar artikel 18 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de voormelde richtlijn verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en de door hem aangevoerde feiten, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Dat verzoeker slachtoffer zou zijn geworden van een gebrekkig en te snel verlopen onderzoek kan, mede gelet op het hoger gestelde aangaande de bewijslast inzake asielaanvragen, niet worden aangenomen. Hij toont niet *in concreto* aan dat het onderzoek gebrekkig of te snel zou zijn verlopen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het dossier en dat verzoeker de kans kreeg zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld, zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak en het zorgvuldigheidsbeginsel, dat hem de verplichting oplegt zijn beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, gerespecteerd.

2.2.8. Het enig middel is ongegrond.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS